

Změna času

**„Všechno má svou chvíli, každý záměr
pod nebem má svůj čas.“**

Kazatel 3:1;

Napsal: *František Mladějovský*

Svět prochází změnami v čase. Některé změny přichází pomalu, až skoro nepozorovaně, jiné přijdou jako blesk z čistého nebe. Velké změny zpravidla znamenají pro někoho konec světa jaký znal, pro druhého je to začátek nového času, v němž nová podoba světa teprve vzniká. Člověk je vybaven schopností uvažovat o současnosti, z pohledu minulosti a s výhledem na budoucnost. Není však jednoduché rozpoznat včas, jestli události, které pozorujeme jsou známkou změn malých, nebo naopak jsou znamením velké změny času a podoby světa. Tato práce je zamyšlením, nad změnami probíhajícími od I. sv. války.

Začátek změn

V historii lidstva se stalo dost událostí, které výrazně a někdy i úplně změnily svět, způsob života a myšlení lidí. Život v čase po změně byl jiný než dřív. Znamé je například dělení času, na ten před potopou a po potopě. Nebo na dobu před Kristem (př.n.l) a po Kristu (n.l). I nyní prožíváme mnoho událostí, které svět mění takřka před očima. Za posledních více než sto let se už událo tolik změn, že dnes žijí lidé, kteří zažili (kromě II. sv. války) tři změny režimu za život. Kam ty změny vedou? Mají něco společného a společný počátek? Jsme dnes opět před další důležitou změnou času?

Velkou změnu času odstartovala první světová válka. Na tom se shodnou snad všichni historici. Podoba světa - způsob života, vztah k přirozenému Božímu řádu i feudální společenský řád zakotvený ve vzájemné podpoře feudálních panovníků a církve, neboli světské a duchovní moci - přestala po I. sv. válce prakticky existovat. Čas feudální a církevní vlády, na níž vyrostla naše tisíciletá křesťanská civilizace, po první světové válce skončil. První světová válka byla

přelomová, mimo jiné proto, že v jejím důsledku zanikly tři velké monarchie v srdci křesťanské civilizace, v Evropě. Habsburská monarchie vládoucí v Rakousko-Uhersku, Hohenzollernovská monarchie v Německu a Romanovská monarchie v carském Rusku. Na jejich místě vznikly nové politické systémy, které úplně změnilly politickou mapu Evropy, a tím nové společenské systémy s rozvojem průmyslu ovlivnily změnu životních hodnot i způsob života. Změny nastaly i v morálních a mravních postojích a ve vztazích mezi lidmi.

I. sv. válka je proto počátek změny času, v němž přestalo platit mnohé z toho, co platilo celý předchozí čas křesťanského věku. A nejen křesťanského.

Některé společné znaky změn, jež nastaly od I. sv. války

1. Konec feudálního společenského řádu v několika velkých evropských zemích, nástup nových spol. systémů.
2. Změna vztahu volených vládců k vlastní zemi a k vlastním občanům.
3. Velká ztráta moci a vlivu církví. Odpadnutí mnohých Evropanů od křesťanské víry, odklon od duchovního křesťanského dědictví k hodnotám zástupným, hlavně materiálním.
4. Odklon od morálních a mravních křesťanských měřítek.
5. Zvětšující se odcizení národů křesťanské civilizace vůči Bohu, od jeho přirozeného řádu a vlastních křesťanských kořenů.

Důsledky nahrazení dědičných vládců, volenými.

„Množství lidu je slávou krále, ale nedostatek lidu je zkázou mocnáře.“ Přísloví 14:28;

Feudální panství se obvykle dědilo z otce na syna. To většinou platilo i pro královské a knížecí rody. Jejich vztah k zemi, kde vládly, byl vlastnický, včetně lidu, kterému vládly a podle toho se chovaly. Dobří panovníci dobře, špatní vládci, špatně. Ale byly mnohem víc nezávislí než volení politici. Původní idea, že vlády vzešlé z demokratických voleb, budou odpovědně sloužit svým občanům, spravovat zemi jim svěřenou, svědomitě, k prosperitě a spravedlivě, se vždy nenaplnila a ukázalo se, že i demokraticky zvolené vlády mohou být jak lepší tak i horší. V dnešní době se navíc ukazuje, že demokratické principy neplatí, když se vytvoří dostatečně silná krizová situace, a z demokratických voleb se stává divadlo, které má zakrýt skutečnost, že politici slouží v některých případech, zájmům úplně někoho jiného, než svého lidu. Volby jsou drahé, a to je jedna z cest, jak si zavázat politiky, mocnými a bohatými, takže jsou nezřídkou politici nesvobodní, ve svém rozhodování víc než feudální panovníci. Proto někdy činí rozhodnutí, která jsou pro občany těžko srozumitelná. Jako například podpora migrace cizinců s nepřátelským postojem ke křesťanství, i k našim zvykům a zákonům. Jako by ti politici pracovali v cizích službách, jež zájmy národa a země, kterou mají spravovat, nezajímají. Moudrost, kterou popsal král Šalomoun, už není pro ně

moudrostí, protože nejsou skutečnými panovníky, ale jen vysoce postavenými úředníky a tudíž služebníky, skutečně mocných. To samozřejmě nemusí platit všude ve stejné míře, a ani tam, kde jsou vlády totalitní.

Demokracie vyhrála dočasně soutěž (v konkurenci komunismu, nacismu a fašismu, to nebylo těžké) o nejúspěšnější společenský systém, který měl nahradit zaniklý feudální řád. Tato historická změna času proběhla, jak už bylo řečeno, jako jeden z důsledků I. sv. války. Svou historickou roli demokracie splnila. A opět nastává čas pro změnu. Projevuje se to vědomým, různými způsoby a zákony, oslabováním střední třídy, která je jedním ze základních pilířů demokracie. Není náhoda, že všechny ekonomické krize, postihují hlavně malé a střední podnikatele, jako podniky podnikající na národní nebo regionální úrovni. S každou krizí posilují nadnárodní společnosti, některé banky a politici, kteří s nimi spolupracují a vytváří pro ně výhodné tržní podmínky. Arogance politiků vůči střední třídě a běžným občanům dokazuje, že se nepoučili z chyb svých předchůdců, a řežou si větev sami pod sebou, neboť ti skuteční vládcí je snadno odhodí po té, co už je nebudou potřebovat. Není divu, že roste nespokojenost stále větší části společnosti s fungováním svých vlád, projevující se v mnoha demonstracích a jiných projevech občanské nespokojenosti. Zdá se, že nastává soumrak demokracie. Jen si to ještě nechce hodně lidí připustit, neví se, jak rychlý proces to bude a hlavně kam povede.

Odpověď nestačí hledat jen v politickoekonomické oblasti. Ekonomická i politická situace souvisí i s celkovou úrovní společnosti, zejména v oblasti

morální a mravní, ve vzdělání a v duchovní
vyspělosti.

Následky ztráty autority církvi pro vývoj kř. civilizace.

Ztráta autority a postavení církve je další důsledek I. sv. války. Lidé, kteří proti sobě válčili, byli převážně křesťané. Často i jedné a té samé církve. Není divu, že spoluúčast církve na válečných hrůzách, znamenala v očích mnohých selhání v jejím poslání - šířit naději a lásku mezi lidmi. S pádem velkých monarchií, které podporovaly církve, skončilo i dominantní postavení církve v nově se utvářejících společenských systémech. V některých nově vzniklých státech začala být církev pronásledovaná a v jiných byla postavena na vedlejší kolej jinými, méně násilnými způsoby.

Následkem toho se začalo rychle měnit duchovní i společenské klima v nových politicko-společenských systémech. Následkem válečných hrůz a zkušeností, mnoho lidí přestalo věřit v existenci Boha, a zavrhl naději vykoupenou Ježíšem Kristem. Místo Bibli a jejímu poznávání, začali lidé věnovat pozornost i jiným učení a filosofiím. V Rusku dokonce vznikl společenský systém otevřeně zavrhuje existenci Boha. Církev nebyly a zatím nejsou schopné, obrátit pozornost společnosti zpět ke křesťanským hodnotám a kořenům. Ani k Bohu a k poselství naděje.

To byl osudový zlom ve vývoji křesťanských národů v Evropě. II. sv. válka způsobila ještě větší odcizení se Bohu, a nedůvěra k církvi se ještě více prohloubila. Po II. sv. válce, původně křesťanské národy, pod vytrvalým vlivem propagace ateistického a konzumního přístupu k životu, posouvaly a stále posouvají morální a mravní měřítko, dál od universálního, přirozeného Božího

řádu a od křesťanských hodnot. Proto evropské křesťanské národy nemají potřebnou stabilitu, aby uhájily své hodnoty a kulturu před tlakem cizího náboženství a jeho projevů v podobě nerespektování zákonů zemí, které je přijaly. Politici, křesťanských národů v Evropě nebrání, tradiční křesťanské hodnoty a zvyky, někdy naopak i otevřeně podporují posun společenské morálky směrem k zásadnímu převrácení přirozeného práva, morálních a mravních měřítek, kterými se řídili lidé ve své většině, po celou historii. Pomáhají jim v tom podivné neziskové organizace, žijící z podpory vlád, soukromých mecenášů i z nejasných zdrojů. Ty pomáhají prosazovat do společnosti zvrácené ideje a mravní postoje, se zaměřením hlavně na mladé lidi. Děje se to, co předpovědělo Písmo už před více než dvěma tisíci a osmi sty lety.

„Běda těm, kdo zlu říkají dobro a dobru zlo, kdo pokládají temnotu za světlo a světlo za temnotu, kdo pokládají hořké za sladké a sladké za hořké. Běda těm, kdo jsou moudří ve vlastních očích a před sebou samými rozumní!“

Ztráta autority církví a jejich neschopnost postavit se účinně a zásadově proti tomuto směru vývoje, neschopnost oslovit účinně společnost, jejíž pozornost je trvale vystavována propagandě, obracející jejich zřetel k jiným, duchovním, a hlavně neduchovním hodnotám. Církev nespolupracují společně v Kristově duchu a zaměřují se výhradně na sebe sama. Společnost, i kdyby byla ochotná věnovat pozornost křesťanskému poselství naděje, bude stejně rozdělená a zmatená velkým množstvím různých církví a jejich nauk. Proto je dnešní společnost vykořeněná a bez úcty ke Stvořiteli, Bohu, jenž poslal svého Syna, aby vykoupil pro lidi naději na lepší a trvalý život. Ztráta úcty k tomuto poselství Evangelia, ztráta úcty

ke Stvořitelovu dílu a řádu, jenž je sice v lidech od začátku - ale postupem času se vytrácí, vede k růstu sobectví v nás, k tíhnutí směrem k marným věcem a k životu jen pro teď, bez naděje na smysluplnější a trvalý život. Křesťanská naděje přitom dává životu přesah, který není omezený délkou života.

Přichází nová změna času

Od konce I. sv. války došlo ke změnám, po nichž je svět úplně jiný, než jaký byl dříve. Nejsme už pamětníci doby před první světovou válkou, ale víme, že dvacáté století je stoletím velkých změn ve všech ohledech. Už by toho mohlo být dost, řekli bychom, ale popsané jevy naznačují, že se vztah demokratických vlád k občanům mění a přibývají zákony a nařízení, které pod různými záminkami omezují občanské právo a možnost svobodné volby, jež zaručují demokratické ústavy. Od teroristického útoku na Newyorská dvojčata, v r. 2001, se dal do pohybu nový proces, jenž mění podobu světa rychleji, než stačíme vstřebat. V sedmiletých etapách, po určitých událostech (11.9.2001; krize 2008/9; migrační krize odstartovaná 2015; Co bude... 2022/23?) se skokově mění společensko-právní klima v demokratických zemích způsobem naznačujícím, že se blíží další velká změna času. Společným jmenovatelem všech těch změn je postupná likvidace střední třídy v demokratických zemích, svévolné porušování demokratických principů, nerespektování soudních rozhodnutí, chránících ústavou zaručená občanská práva a svobody, jejich postupné omezování, pod různými záminkami a podpora cizinců s jiným, křesťanům nepřátelským postojem a náboženstvím. Jde o postupnou likvidaci demokracie, která vznikla v

křesťanském prostředí. A s ní pomalu probíhá i postupné vymazávání křesťanských hodnot a měřítek z paměti křesťanských národů. A tak, jako demokracie nahradila feudální řád a splnila svou roli při jeho likvidaci, nyní má stejný osud potkat jí. Přichází změna času, v němž nahradí demokratický řád, řád nový.

Zdá se, že již nyní se připravují podmínky pro změnu času, jemuž bude vévodit nový politicko-společenský systém, vybavený technologiemi, jaké svět do dnešní doby neznal. Ty umožní novému systému vládnout (není jisté, kdo to bude, ale nejspíš půjde, alespoň zpočátku o něco jako je OSN nebo EU v celosvětovém měřítku) nad celou zemí, kontrolovat a ovlivňovat vše, ve stejném okamžiku, po celé zemi. Důvodů pro toto tvrzení je víc než dost, protože na všech podstatných aktivitách a změnách, které se udály od I. sv. války a zejména po druhé světové válce, má velký podíl vývoj, testování a zavádění nových technologií, umožňujících absolutní kontrolu a tím i vládu nad všemi a všude. Demokracie vznikla na národních základech. Její principy, jako je svoboda slova a vyznání, vlastenectví a rovnost ve vymahatelnosti práva je překážkou pro vznik celosvětové vlády. Podle směru, kterým se vývoj civilizace ubírá, bude demokracie nahrazena totalitou, nesrovnatelnou s tím, co lidstvo pamatuje. Možná to zní ještě v tuto chvíli moc pesimisticky, ale za několik let ...? Přes temné vyhlídky, zde nastíněné, je tu světlo od našeho Stvořitele. Je to světlo, které tma nepohltní a bude svítit všem lidem, kteří ho uvidí a půjdou za ním.

„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic, co je. V

*něm byl život a ten život byl světlo lidí. A to světlo ve tmě
svítí a tma je nepohltila.“ Jan 1:1-5;*